

Ved Vibeke Lilbæks bisættelse d. 8. juni 2022

(DDS: 15 – 787 – 754 – 725)

*Jeg takker dig, fordi jeg er underfuldt skabt,
underfulde er dine gerninger,
jeg ved det fuldt ud!
Mine knogler var ikke skjult for dig,
da jeg blev **formet** i det skjulte,
blev **vævet** i jordens dyb.
Da jeg endnu var foster, havde du mig for øje;
alle dagene stod skrevet i din **bog**,
de var **formet**,
for en eneste af dem var kommet.
Hvor er dine tanker dyrebare for mig,
hvor stor er dog summen af dem, Gud!
Tæller jeg dem, er de flere end sandet,
bliver jeg færdig, er jeg **stadig** hos dig.*

Salme 139, 14-18

Vibeke Lilbæk blev født 3 måneder for tidligt i 1946. Det mindste lille menneske, der have overlevet fra Herning sygehus på det tidspunkt blev et lille mirakel med stor **livsvilje**. Hendes tidlige start betød dog, at hun måtte leve med en svaghed i hjertet, fordi organet ikke nåede at vokse færdigt inden fødslen.

Som en ægte overlever var hun livet igennem energisk og handlekraftig. I børn husker, hvordan hun støttede jer i jeres opvækst også i foreningslivet som FDF'ere. Hendes varme **hjerte** for andre, ved jeg, har betydet mange gode timer med dybe samtaler også dengang, da jeres unge venner kom hjem. En mor er **altid** en mor. Og savnet vil være dybt.

Vibeke og du, Frits, skabte et barndomshjem for jeres børn, som de altid har følt, at de hørte til i, og kunne komme **hjem** til. Sammen har I givet dem en ballast med i livet. De har ikke været i tvivl om jeres kærlighed og interesse. Et etisk kompas fik de også med hjemmefra: "Du skal kunne være dig selv bekendt", var Vibekes enkle motto.

Sagt rigtigt som en rigtig spejderdyd, minder det en del om Jesu ord fra evangeliet: "Vær mod andre, som du gerne vil have, at de skal være mod jer!". Det er **mere** end blot at prøve at tage sig ud fra den pæne side for ikke at skulle skamme sig for meget. Og det er sådan, at I husker jeres Vibeke.

Sorgen er stor hos både børn, svigerbørn og børnebørn. Men størst hos dig Frits. I fik fejret guldbryllup – men du har kendt din elskede fra I gik i skole. **Guldbrylluppet** blev en god dag, selvom hun har mærket, at hun ikke "havde det så godt mere".

Det svage hjerte og en forkalkning i aorta har nu pludselig ændret jeres liv siden d. 8. maj. Jeg tror, at mange af jer her stadig sidder med et chok over, at Vibeke nu er død. Hun havde ikke skyggen af demens. Så hun var **frisk**, sidst I så hende før indlæggelsen. Og hun var slet ikke færdig med at leve, men havde endnu mange drømme.

Med sit svage hjerte fik hun 76 år, og det blev et rigt og godt liv. Hun har haft mod på at leve det hele vejen igennem. Et liv kan ikke måles i dage: om det blev langt nok – eller i succes: om vi kunne være os selv bekendt. Selve livets rigdom finder vi især i at modtage livet **taknemmeligt** som en gave, i at finde **modet** til at leve det på trods af alt det, der står os imod, og i at være til **glæde** for andre. Det var Vibeke.

Båren her er prydet med dronningens **fortjenstmedalje**. Engang fandtes der noget så fint, som at få et ”kald” til lærer. Mere end 40 år arbejdede Vibeke på Hillerødholmskolen. Trofast og vellidt har hun gjort tjeneste for hundredevis af elever, der især blev undervist i matematik og håndarbejde. Hun skrev i anledning af medaljen sin livshistorie. Den er indholdsrig. En livshistorie er – som der også stod i den gammeltestamentlige salme – som en **bog**, hvor forløb fletter sig ind i hinanden, og menneskelige relationer får den største dybde.

Jeg valgte derfor at læse den smukke tekst fra salme 139 her ved hendes bære. Selvom I ville have undt hende flere år at leve i, så var der ingen, der kunne gætte, da livet begyndte, hvordan alle hendes levedage ville tage **form** i livets store bog.

*Da jeg endnu var foster, havde du mig for øje;
alle dagene stod skrevet i din bog,
de var formet,
før en eneste af dem var kommet.*

I den sidste tid, Frits, har hendes **slægtshistorie** været et indholdsrigt projekt for jer begge. På én eller anden måde er den **vævet** sammen med Slesvigs. Et guldbryllupsbillede fra 1927 blev anledning til at spørge, hvordan mon brikkerne i familiens stamtræ passer sammen? Vi ser alle efter den store fortælling, og syslen med slægtsforskning er dybt eksistentiel, når vi indser, at vi skylder andre noget, fordi vi er en del af et større fletværk.

Det handler jo også om, at ”kunne være sig selv bekendt”. At være et ordentligt menneske i et samfundsmaskineri, der er større end os selv, men også et menneskeligt fællesskab, der har større betydning end egen gevinst.

At arbejde som lærer i et helt liv er at have betydning for unge menneskers **dannelse**. Men vi formes hele livet. Og formgiver selv. Vibeke spejlede sin Skabers kreativitet, når hun med omhu og ildhu genskabte gamle **folkedragter** med sine hænder og historiske fornemmelse. Det er stort at være menneske, fordi vi ikke kun er krop men også kreativ og omsorgsfuld ånd.

Jeg holder meget af det bibelske digts forkyndelse af Gud, der var med, før vi så dagens lys. Så organisk og så fint kreativt som et stykke vævet klæde beskrives et lille fosters begyndelse på livet, som selve tilværelsens grundlæggende mirakel.

*Mine knogler var ikke skjult for dig,
da jeg blev formet i det skjulte,
blev **vævet** i jordens dyb.*

Nu er tilværelsens patchwork for Vibeke syet færdigt. Alle I som er her, med alle de forskellige minder I har, er **tilsammen** som det smukke spraglede klæde, som hver især kun kan se en flig af: Det **fælles liv** med Vibeke. Her i kirken kaster vi jord på en kristen bære med ord om Ånd, fordi vi tror, at selv når vores historie er fortalt færdig af os, så er Guds nådige tanke stadig større end vores ord kan indfange.

*Hvor er dine **tanker** dyrebare for mig,
hvor stor er dog summen af dem, Gud!
Tæller jeg dem, er de flere end sandet,
bliver jeg færdig, er jeg **stadig** hos dig.*

Stadig hos den Gud, vi begyndte tilværelsen i – det er sandt om både Vibeke og os. Amen.

Salmerne i kirken

- 15: Op, al den ting, som Gud har gjort (*Hans Adolph Brorson 1734*)
787: Du, som har tændt millioner af stjerner (*Johannes Jobansen, 1981*)
754: Se, nu stiger solen af havets skød (*Jakob Knudsen, 1891*)
725: Det dufter lysegrønt af græs (*Svensk - gendigtet af Johannes Jobansen, 1996*)

Sognepræst Carsten Mulnæs · Kirkevænget 1A · 3450 Allerød